

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Orationibus lacvlatoriis Libri IV. Ascetici, Seu ad exercitationem spectantes

Balinghem, Antoine de

Antverpiae, 1618

Cap. XIII. De nonnullis aspirationibus cælitus inspiratis frequentandis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51085](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51085)

mors est omni tristior morte, vel minimum
 de Deo filere. Quid enim beatius (quærit
 Epist. de vita fo- Basilius) quàm Angelorum concentum in
 lit. ad Gregor. Nazian. terra imitari? quàm statim oriente die in pre-
 ces excitari? quàm in hymnis & canticis ve-
 nerari creatorem?]

Sed ô fœlicem; imò verò mortalium om-
 nium fortunatissimum, si mors illum his pie-
 tatis in Deum actionibus incumbentem oc-
 cupet. Nequaquam mors dicenda talis vi-
 tæ exitus: aut si mors dicenda, equidem eam
 mortem longè omni vitæ, quantumlibet
 beatè omniumq; bonorum copiis affluen-
 ti anteponendam censeo. Plerique spero,
 pedibus ibunt in eam sententiam.

C A P V T XIII.

*De nonnullis aspirationibus calitùs
 inspiratis frequentandis.*

ADMODVM Reuerendus Dominus
 Blosius vir eximiæ pietatis & eruditio-
 nis pias aliquot iuxta atque vitales rationes
 ad Deum aspirandi suggerit, quas nonnullos
 Christi familiares asserit diuina reuelatione
 didicisse. Earum præcipuas paucis cõplectar.
 Prima est, quâ quæcumque à nobis ema-
 nant, siue actiones sint exteriores, siue ser-
 mones, siue interiores animi motiones,
 cuius-

Inst.
 Spirit.
 c. 9.

cuiuscumque generis, amoris, spei, desiderij, gaudij, tristitiæ &c. nō referimus tantū ad Dei honorem, quemadmodum superiūs monuimus, sed etiam eadē sociamus actionibus, sermonibus, animique motionibus Christi seruatoris. Idipsum scribit vt fiat in rebus aduersis, quas quidem vult coniungi cum vniuersis doloribus & laboriosissima vita eiusdem.

Hic mihi dicat quispiam quo id fructu præstat? Huic respondet Blossius, non pœnitendo sanè, opera enim & labores aduersaque omnia, aliàs per se vilia, obscura atque imperfecta tali coniunctione nobilissima, clarissima, ipsique Deo multo fore acceptissima. Et quemadmodum aquæ momentum in vas generoso vino plenum si infunditur, illico à vino absorbetur, desinit esse aqua, & eximio vini colore, viribus, saporeq; receptis in eius naturam vertitur. Sic & illa infinitam quandam dignitatem ex Christi meritis, quibuscum copulantur & quasi vincuntur; consequi necesse est. Harum aspirationum vsum his aut consimilibus verbis docet contineri.

Pater Sancte (inquit) offero tibi has meas actiones, hæc exercitia, hæc verba mea per vnicum Filium tuum in virtute Spiritus Sancti ad æternam laudem nominis tui, omniumque hominum salutem. Offero

G

tibi

tibi preces meas sociatas orationibus Domini mei Iesu Christi. Ieiunia mea copulata eius ieiunijs: refectionem meam, somnum meum, coniuncta inæstimabili illi charitati, quâ ipse Christus pro nobis factus homo, cibo & somno instar hominis voluit refici. Offero verba mea, tamquam vnum sint & idem cum sacratissimis verbis Christi. Item lacrymas meas offero immerfas infinito pelago lacrymarum, quas toties, tantoque cum pietatis affectu immensoque merito profudit.

Secunda ratio aspirandi est, quâ calamitates, afflictionesque nostras omnes, qualescumque demum sint, seu graues, seu leues; siue interiores, siue exteriores, Deo offerimus in hunc ferè modum. Dulcissime Domine Iesu Christe, ego tibi hanc tribulationem, hunc mœrorem, hanc tentationem, hos dolores, & quidquid vnquam acerbi & aduersi sum perpeſsus, offero coniuncta acerbissimæ, atrocissimæque passioni & morti tuæ: totiûsque sacratissimæ vitæ tuæ doloribus & molestijs. Offero inquam illud omne ad æternam laudem nominis tui, totiûsque Ecclesiæ salutem.

Tertia ratio ea est, quando in omnimodam expiationem peccatorum, & cumulatam solutionem debitorum, quibus diuinæ maiestati homo est obstrictus: Item pro salu-

te vniuersorum, tam viuentium quàm vitâ
 functorum, offert deo Patri merita infinita
 Christi saluatoris. Vel eidem offert tremen-
 da, & omni obseruantia cultuque dignissima
 mysteria eius Incarnationis, Natiuitatis, con-
 uersationis, passionis, mortis, Resurrectionis,
 gloriosæque ascensionis in cælum. Quo re-
 duci potest, quando pro superbia sua, offert
 eius humilitatem, pro iracundia manuctu-
 dinem, pro incontinentia continentiam, pro
 malitia sua, eiusdem innocentiam.

Poterit item Christum dominum sic
 compellare. Eia mi Domine Iesu vim patior, *Isa. 38.*
 responde pro me, exsolue debita mea, fideiu-
 be pro me apud Patrem, offer illi inexhausta
 humanitatis tuæ merita, quibus placatus
 omne mihi debitum condonet. Poterit et-
 iam dum missæ sacrificio interest eius sacra-
 tissimam hostiam, id est corpus, sanguinem,
 animam, & diuinitatem filij Dei (ita loquitur *Vide*
 Concilium Oecumenicum) quæ à sacerdote *Tri-*
 æterno Patri immolantur, etiam ipse eidem *dent.*
 offerre in holocaustum, idque pro suis to- *sess. 13.*
 tiusque vniuersi delendis peccatis. *can. 1.*

Addit Blosius hanc eandem immacula-
 tam, infinitique pretij hostiam, posse diuinæ
 maiestati offerri ad augmentum gaudij ac
 gloriæ (intellige accidentariæ) eorum qui Di-
 uis ascripti sunt. Sic etiam (inquit vir verè
 pius) dulcissimum cor Iesu (quod à sacra ho-
 stia

stia nō abest, cū sit eius corporis pars princeps) tamquā totius beatitudinis gazophylacium poterit in augmentū gloriæ Sanctorū offerri Sanctis ipsis. Postremò quia cuilibet nostræ actioni, etiam illis quæ ad Dei gloriā obeūtur, variæ sese ingerūt imperfectiones, consultum erit Christū enixè rogare, vt has vniuersas suppleat, & de suo benignè largiatur, quod in nostris desideratur operibus.

Iesu bone (ita Blossius) ego nimis imperfectè tibi seruiro, laudo, diligo: nimis longè adhuc absūm à vera mei abnegatione atque mortificatione, à vera humilitate, mansuetudine, patientia, charitate, continentia. Rogo ergo, vt quod minus est in me, tu digneris supplere, offerens Patri diuinum cor tuum. Aliàs sequentem adhibeat formulam: Ego laudum tuarum pensum persolui, ac tepidum distractumque seruitium meum commendo diuino & mellifluro cordi tuo bone Iesu (quod diuinitatis cordi inseparabiliter vnitū est, & vnde omne bonū promanat) emendandum atq; perficiendum, ipsumq; tibi offero ad gloriam nominis tui, totiusque Ecclesiæ salutē, iunctum dilectioni illi, quā tu Patrem orasti & laudasti in terris, & te rogo, vt te ipsum perfectissimè laudes in me. Hæc ferè Blossius.

Qui quidem tanti has aspirationes facit vt asserat Christum Dominum certò supple-

re quod homini deest. Credamus (inquit) hoc & procul dubio ita fiet. Neesse enim est, vt obtineamus à Deo quaelibet vtilia, si humili & certa fiducia speramus nos ea obtenturos. Is qui rogat Christum, vt suo nomine satisfaciatur, pro se suppleat, seque suis exornet & ditet meritis; si dubius, nimiumque meticulosus permanet, similis est ei, qui vilibus sordidisque vestimentis exutus, repenteque regijs indutus, non nouit decenter & compositè pro ratione regiarum vestium incedere, sed pro rusticitate cui assuetus est, ineptè, & incompositè graditur. Speret ergo & sentiat de Domino in bonitate: speret, inquam, se facillè impetraturum quæcumque salutaria postulauerit per merita & in nomine Iesu Christi; fieri enim nequit, vt non sit ea petitio aut oblatio Deo Patri acceptissima: quemadmodum necessariò apparet aureum vel purpureum quidquid per lucidam gemmam, siue per vitrum aurei, purpureiue coloris conspicitur, neque enim vel in cælo vel in terra quidquam habet carius Pater vnico filio suo. Vnde & Sancta Ecclesia omnes suas petitiones ita concludit. Per Christum Dominum nostrum.

Sanctus Bernardus multò ante, hæc eadem & docuit, & re ipsa præstitit. Explicans namque illud Canticorum, Fasciculus myrrhæ dilectus meus mihi, inter vbera

G 3

mea

Serm.
43. in
Cant.
c. 1.

102 DE ORAT. TACVLATOR.
mea commorabitur: Ego (inquit) fratres
ab ineunte mea conuersione pro aceruo
meritorum, quæ mihi deesse sciebam, huic
mihi fasciculum colligare, & inter vbera
mea collocare curavi, collectum ex omni-
bus anxietatibus & amaritudinibus domini
mei. Primum videlicet infantilium illarum
necessitatum, deinde laborum quos pertulit
in prædicando, fatigationum in discurren-
do, vigiliarum in orando, tentationum in ie-
iunando, lachrymarum in compatiendo, in-
fidiarum in colloquendo: postremò pericu-
lorum in falsis fratribus, conuitorum, spu-
torum, colaphorum, subsannationum, ex-
probrationum, clauorum, horumque simi-
lium, quæ in salutem nostri generis solum
Euangelica copiosissimè noscitur protulisse.
Hunc fasciculum nemo tollet à me, inter
vbera mea commorabitur. Hæc meditari di-
xi sapientiam, in his iustitiæ mihi, perfectio-
nem constituit, in his plenitudinem scientiæ,
in his diuitias salutis, in his copias merito-
rum.

Quod autem se iam inde ab ineunte æta-
te dicit per omnem deinde vitam præstitisse,
maximè id quidem præstitit in graui morbo,
ex quo etiam ferè abreptus est è viuis. De
quo auctor vitæ ipsius, qui ei ægoranti inter
cæteros aderat, ita narrat. Infirmabatur ali-
quando homo Dei phlegmate incessanter
ab

Lib 1.
vitæ
c. 12.

ab eius ore fluente. Cumque extremum iam trahere spiritum videretur, in excessu mentis suæ ante tribunal domini sibi visus est præsentari. Affuit autem & sathan ex aduerso, improbis eum accusationibus pulsans. Vbi verò ille omnia fuerat profecutus, & viro Dei pro sua fuit parte dicendum, ille territus aut turbatus ait: Fateor non sum dignus ego, nec propriis possum meritis regnum obtinere cælorum: cæterum duplici iure illud obtinens Dominus meus, hæreditate scilicet Patris & merito passionis: altero ipse contentus, alterum mihi donat, ex cuius dono, iure illud mihi vendicans non confundor. In hoc verbo confusus inimicus, conuentus ille solutus, & homo Dei in se reuersus est.]

Et sanè meritò gloriatur Bernardus sibi à Christo communicata suæ passionis merita: si enim Apostolo credimus: *Christus factus est nobis sapientia à Deo, & iustitia, & sanctificatio, & redemptio*; quia vt visum Chrysolomo, Ambrosio, Theophylacto, Anselmo, & S. Thomæ, fuit nobis auctor & causa veræ sapientiæ, redemptionis, sanctitatis, & iustitiæ, idque non vno modo sed variis, quos prosequi non est nostri instituti. Præcipuus, & quò maximè spectat Apostolus fuit is, quo Christus vniuersi generis humani debita iustissimo sanguinis sui pretio exoluit & exhaustit, vt loquitur idem Apostolus, nobisque me-

1. Cor. 1.

ruit iustitiam, sapientiam, & sanctitatem: adeoque ita factus est nobis iustitia, ut iustitia, id est satisfactio Christi & merita, nostra sint perinde, ac si nos ipsi Deo satisfacissemus, & eius gratiam, peccatorumque condonationem promeriti essemus. Hinc communis Theologorum sensu, in iustificatione per sacramenta, quasi prius natura Christi satisfactio, passio, mors, vniuersaque eius merita nobis applicantur, ut deinde posterius natura, propter eadem ipsa remittantur peccata & gratia infundatur.

O quantum in hac re probis pariter & improbis vitae solatium! Cum defecerit virtus mea (ait Bernardus) non conturbor, non diffido, scio quid faciam: confugiam ad Christi merita, quæ nunquam non Pater exaudit. Quomodo non accepti simus æterno Patri, quos Christi dilectissimi filij meritis viderit locupletatos? Qui fieri potest ut nos non recipiat in gratiam, condonetque ea debita, quibus dissoluedis tantum persoluit Christus pretium! Illudque ipsum eo voluit haberi loco tamquam si ipsi de thesauro nostro prolarum præsentassemus, tanquam ipsi immaniter flagris conscisi, spineâ coronâ redimiti, clavis per summam crudelitatem confixi, mortui denique morte crucis essemus. Vnde noua etiâ exturgit ratio aspirandi ad Deum, eique exhibendi filij sui merita, non modò ut nobis aliena, & ipsius tantum Christi propria
(quam

(quam rationē supra attigit Blosius) sed etiā
 vt nostra, nostriq; quasi iuris & dominij. Ita-
 que nihil verat nos hoc modo Deum cōpel-
 lare. Largire mihi, Pater æterne, humilitatē,
 patientiam, charitatem, cōcede abstinētiā,
 continentiam, contemptiōnē terrenorum,
 fac me pauperē spiritu, verē obedientē, &c.
 Neq; gratis ea peto, habeo quod numerem
 pretiū: En tibi vicissim reddo merita Christi,
 non modò vt Christi, sed vt mea sunt, nam
 verē titulo gratuitæ donationis mea sunt.
 Ipse enim, ô Pater æterne, factus est nobis à
 te sapientia, iustitia, sanctificatio, & redem-
 ptio. Ne me igitur repellas à te, fac me voti
 cōpotem. Si attendas datum & repensum,
 ampliora cōperies me reddere, quàm abs te
 accipere. Quamquā & idē ipsum quod red-
 do, tuū est. Quid enim nō tuū? tuæ diuitiæ, &
 tua est gloria, tu dominaris omniū: cūcta quę
 in cęlo sunt & in terra, omnia tua sunt, & quę
 de manu tua & benedicti filij tui accepi, red-
 do tibi. Cū huiusmodi precatio iaculatoria
 nō nitatur solū Dei clemētiā & bonitate, ve-
 rùm etiam æquitate & iustitiā; fieri nequit vt
 repulsam patiatur ab illo, qui æqui & recti a-
 mantissimus, non tātum nostra merita æqua-
 bit, sed liberalissimus & munificentissimus
 cum sit, mensuram bonam & confertam &
 coagitatam, & supereffluentem, & supra
 omne meritum inferet in sinum nostrum.

1. Paral.
29. 14.

Lucæ
6. 38.